

[Udenrigsministeren.]

den øvrige i Landsdelen hjemmehørende Befolkning, saaledes at den fredelige nationale Kappelstrid mellem Dansk og Tysk kan finde Sted under lige og betryggende Vilkaar;

at søge Flygtningene fjernet fra Sydslesvig ved fortsat at henlede de paa-gældende allierede Magters Opmærksomhed paa de Farer, som Anbringelsen af store Mængder hjemstavnsfremmede Flygtninge i Sydslesvig medfører dels for det danske Befolkningsselements fremtidige Bestaaen, dels for en fri og fredelig Udvikling i dette Grænseomraade og derigennem ogsaa for den danske Grænses nationale Sikkerhed, og i Tilslutning til allerede stedfundne Henvendelser til allierede Magter at opnaa Adgang for Danmark til under kommende internationale Forhandlinger at varetage de nationale danske Interesser, som er knyttet til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig.

Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg endnu gerne citere følgende Afsnit i Memorandummet af 19. Oktober 1946:

„Efter det tyske Sammenbrud i 1945 har der i Sydslesvig været en voksende Gæring og national Uro. Ønsket om at komme bort fra tysk Styre og Ønsket om at opnaa Tilknytning til Danmark har, som det ogsaa fremgaar af de i September og Oktober 1946 afholdte Valg, i den seneste Tid fundet betydelig Udbredelse og Tilslutning. Stillingen er imidlertid endnu ikke afklaret, og om det Sindelagsskifte, der har fundet Sted hos mange Sydslesvigere, er af varig Karakter, kan kun Tiden vise.

Under disse Omstændigheder agter den danske Regering ikke at stille Forslag om nogen Ændring i Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold.

Det maa bero paa den sydslesvigske Befolkning selv, hvorvidt den ønsker at rejse Spørgsmaal om Adgang til at udøve sin naturlige Selvbestemmelsesret“.

Disse to Tilkendegivelser — Folketingets Beslutning af 9. Juli og Memorandummet af 19. Oktober i Fjor — angiver Retningslinier for Regeringens Deltagelse i Forhandlingerne om Tysklands fremtidige Ordning, for saa vidt angaar Sydslesvig.

Med det Formaal nærmere at præcisere Danmarks Ønsker i det sydslesvigske Spørgsmaal under den fremtidige Ordning af Tysklands Forhold blev der udarbejdet et Memorandum af 18. November 1946, som jeg under min Rejse til De forenede Stater i November—December 1946 i Anledning af De Forenede Nationers Plenarforsamling

gav de fire Stormagters øverste Repræsentanter i New York, idet jeg havde Samtaler med hver enkelt af dem, nemlig den daværende amerikanske Udenrigsminister Byrnes, Sovjetunionens Udenrigsminister Molotov, den engelske Udenrigsminister Ernest Bevin og den franske Repræsentant, Hr. Couve de Murville. Paa Vejen til New York havde jeg den 20. November Lejlighed til at føre en meget indgaaende Samtale med den fungerende britiske Udenrigsminister, Mr. McNeil, hvorunder bl. a. en Række Spørgsmaal vedrørende Sydslesvig blev udførligt drøftet.

Memorandummet af 18. November indeholdt indledningsvis en ganske kort Redegørelse for det slesvigske Spørgsmaals historiske Udvikling og Oplysning om Sydslesvigs Areal og Befolkningsforhold. Derefter gengaves det Afsnit i Memorandummet af 19. Oktober, som jeg lige har citeret, og det fastsloges, at Grundlaget for den danske Regerings Politik var Folketingets Beslutning af 9. Juli 1946, som blev gengivet i sin Helhed.

Det udtaltes dernæst, at den danske Regering betragter den i Sydslesvig bosatte danske Befolkningsdels politiske og kulturelle Rettigheder som Menneskerettigheder, der ikke kan afvises af noget demokratisk Styre.

Det udtaltes videre i Memorandummet, at da Weimar-Forfatningens Bestemmelser om almindelige demokratiske Rettigheder havde vist sig utilstrækkelige, maatte den danske Regering anse det for nødvendigt, at der ved Ordningen af det nye Tysklands Forhold træffes Bestemmelser, der kan sikre alle Tysklands Indbyggere almindelige borgerlige og demokratiske Frihedsrettigheder, saasom personlig Frihed, Bølgens Ukrænkelighed, Borgernes Retsbeskyttelse, Forenings- og Forsamlingsfrihed, Trykke- og Pressefrihed o. lign.

Efter de indhøstede Erfaringer maatte det anses for paakrævet, at disse Rettigheder udtrykkeligt sikres de ikke-tyske Folkedele i Tyskland, og at de specificeres, for saa vidt de tager Sigte paa dem.

Saaledes bør det, udtaltes det i Memorandummet af 18. November, udtrykkeligt fastslaas, at Trykke- og Pressefrihed skal gælde Bøger, Tidsskrifter og Aviser baade paa Tysk og paa ikke-tyske Sprog, at Forenings- og Forsamlingsretten skal gælde uanset det Sprog, Forhandlingerne føres i, at Optagelse i en Forening skal staa den enkelte frit for, og at Trosfriheden ikke maa betinges af Anvendelsen af et bestemt Sprog o. lign. Ligeledes ønskede vi fast-